

שיימינג ברשת - אקדח טעון בידי כסילי העם

רשת האינטרנט אמנם מהווה פלטפורמה מצוינת להבעת דעות באופן חופשי, אך לעיתים קרובות מדי היא גם משמשת אמצעי לפגיעה בשמו הטוב של אדם. מדובר בתופעה רווחת שרק הולכת וגדלה, בה אנשים מפרסמים דעות ואמירות שזוכות לתפוצה גבוהה, וחורצות דין ללא בדיקה מספקת. הדברים מקבלים משנה תוקף לאור האירוע המחריד מהעת האחרונה, כאשר אריאל רוניס ששימש כבכיר בלשכת האוכלוסין שם קץ לחייו עקב האשמתו באפליה על רגע גזעני. עו"ד אסף דוק סוקר את התופעה ההולכת וגוברת של שיימינג ברשת ומסביר מהם הכלים המשפטיים העומדים לאדם המתמודד עם משפט שדה אינטרנטי בה כל גולש הופך לפתע לחוקר, שופט ותליין.

תופעת השיימינג באינטרנט - בושה ברשת

המונח שיימינג מגיע מהמילה האנגלית shame או בושה. גם בעברית כבר קיים מינוח לתופעה המכונה "ביוש", ומשמעה חשיפה ופרסום שמם והתנהלותם של אדם או גוף מסוים, מתוך מטרה להוקיע אותם, לבזות וללעוג. דוגמאות נפוצות לכך הן פרסומים אודות הטרדות מיניות שבוצעו לכאורה, התנהלות מביכה, התרשלות במילוי תפקיד, ביקורת על מעביד או שירות לקוי. על פניו, לא תמיד מדובר בתופעה שלילית מאחר שעמדות אלו חושפות לכאורה התנהלות בלתי תקינה ואפילו פלילית, מה שלכל הפחות יעלה את הנושא לדיון או יוביל להליכים משפטיים. ואולם, הלכה למעשה שיימינג הוא פעולה מסוכנת ופזיזה, הנעשית בדרכים שאינן עולות בקנה אחד עם שאיפה לאמת ולצדק.

שיימינג כמשפט שדה

אף אם הפרסום מתבצע על ידי אדם החש באמת ובתמים כי בוצע כנגדו מעשה עוולה, פרסום הדברים ברשת עלול להיות חמור ובעייתי. מדובר למעשה במשפט שדה הנערך לאדם "הפוגע" אל מול עשרות ומאות אלפי גולשים ברשת, שאינם יודעים דבר וחצי דבר על המקרה. ב-"משפט" מעין זה משמש הכתוב הכעוס והפגוע בתור חוקר, שופט ותליין, וזאת במקום שיפנה למסגרות המדיניות המקובלות כגון המשטרה ובתי המשפט. חשוב להבין כי פרסום הפוסט, הסרטון או התמונה אינם נגמרים בפלטפורמה המסוימת, אלא מועברים מהגולשים באתר לחבריהם, שמעבירים אותם לחברים נוספים, ובתוך זמן קצר כבר תולים את האדם בכיור העיר מבלי שיוכל להגן על עצמו ועל מעשיו. כל הדברים הללו נוגעים כאמור למצבים בהם קיימת תחושה אמיתית של עוולה מצד המפרסם, אך במקרים רבים אפילו זו איננה קיימת. דוגמאות מובהקות לכך ניתן למצוא ברשתות החברתיות, בפוסטים ובציורים של בני נוער, שלעיתים קרובות מפרסמים אמירות וגילויים פוגעניים שאין בהם שמץ אמת, מבלי להבין את חומרת מעשיהם.

כמה קל להרוס אדם

האמרה לפיה "העט חזקה מהחרב" נכונה מאוד בכל הקשור לשיימינג באינטרנט, והאפשרות להיפגע בצורה זו מבהילה מאוד. כאשר פונים בתלונה לנציבות התלונות של רשות או גוף עסקי, ובוודאי כשפונים למשטרה, מתחילים הליכי חקירה המיועדים לברר את פרטי המקרה, כגון שמיעת עדויות, בחינת מניעים גלויים ונסתרים, ביצוע עבירה על החוק וכדומה, ומכאן במידת הצורך עובר העניין לטיפולם של עורכי דין, הפרקליטות ובתי המשפט. מטרתו של ההליך היא להוציא את אמת והצדק לאור, גם אם המשמעות היא המתנה ארוכה עד לבירור הדברים. ואולם, ברשת האינטרנט כל בלוגר, טוקבקיסט או אדם פרטי שיועדים קרוא וכתוב יכולים בהנפת אצבע לסמן אדם כפושע, גזען או מגוחך. יתר על כן, בפלטפורמות רבות ניתן לפרסם את הדברים בעילום שם, ויכולותיהן של המשטרה ורשויות החוק להתחקות אחר המפרסם נמוכות ביותר. חשוב להבין כי מהצד השני עשוי לעמוד אדם נורמטיבי לגמרי,

שהפרסום ברבים מחריב את חייו ויקשה עליו מאוד להשתקם לאחר מכן.

כמה קשה להשתקם

הגולש הממוצע ברשת הוא חסר סבלנות ומעוניין להשביע את רעבונו לפרטים עסיסיים בחטף ובאופן שטחי. אמת בלתי נעימה זו עומדת בבסיס הקושי להשתקם לאחר שיימינג ברשת. כלומר, לאחר שעשרות אלפי גולשים רפרפו על פני הפרסום, חרצו דעה ללא בדיקה מספקת, ולעיתים אף הוסיפו שמן למדורה, מושא הפרסום מוצא את עצמו בפני מתקפה חסרת תקדים של מילים ואמירות נחרצות. אגב, עליהם לא תמיד ניתן לו להגיב וממילא איש אינו מעוניין לגלות את האמת. הפגיעה בשמו הטוב הינה חמורה והרסנית: לקוחות מבטלים תורים, חברים שומרים מרחק, בני משפחה סופגים נאצות, והוא עלול אף לאבד את מקום עבודתו או את יכולתו להתפרנס. יתרה מכך, ככל שקל ופשוט לקבע דעה בקרב הגולשים ברשת כך קשה לגרום להם לשנות את דעתם, ולעיתים קרובות מדובר בקרב אבוד מראש. אמנם, לאדם שנפגע מהפרסום עומדת הזכות לפנות בתביעת דיבה אזרחית ואף להגיש קובלנה פלילית בגין לשון הרע או הוצאת דיבה, אך מדובר בהליך ארוך ויקר שממילא לא יסיר את "אות הקין" הציבורית. בפשטות, כמה מילים פוגעניות ברשת לא ייחזקו גם לאחר שנים.

התאבדותו של אריאל רוניס

בחודש האחרון עלה לכותרות המקרה החמור בו שם קץ לחייו אריאל רוניס, ששימש כמנהל רשות האוכלוסין בתל אביב. אריאל רוניס שירת שנים רבות בשב"כ, ולאורך חייו דגל בשיתוף פעולה ובהתייחסות לבני אדם ללא הבדלי מגזר, לאום וגזע. ואולם, באחד הימים פרסמה אישה פוסט בפייסבוק, בו סיפרה כי זכתה ליחס מחפיר מאת רוניס ופקידי הלשכה, וזאת לדעתה רק בשל צבע עורה. האישה ביקשה מהקוראים לשתף את הפוסט, ואכן בתוך ימים ספורים הוא כבר זכה לאלפי שיתופים. בד בבד החלו גם כלי התקשורת להתעניין במקרה, ולא מעטים מהם פנו אל אוריאל רוניס כדי לעמת אותו עם הפרסומים. בפוסט שפרסם בעצמו לפני שהתאבד כתב רוניס כי לאחר שנים רבות של עבודה עם בני לאומים שונים ומתן שירות על בסיס שוויוני, מצא את עצמו מואשם בדיוק בדברים שאותם ביקש להעלות על נס. הוא חש כי אינו מסוגל להתמודד עם ההאשמות או להתאושש מהן, ובמצוקת הנפש בה היה שרוי החליט להתאבד. זוהי רק דוגמה מחרידה אחת מתוך רבות של אנשים ומשפחות הנפגעים קשות מפרסומים ברשת, ללא יכולת אמיתית להגן על שמם או להתמודד עם המתקפה.

שינויים נדרשים

רשת האינטרנט מהווה תחום חדש יחסית בעולם המשפט. למרות שניתן להגיש תביעות ואישומים בגין הוצאת דיבה ולשון הרע מדובר בהליכים מורכבים ולא ודאיים, שכאמור אינם משקמים את הפגיעה. על כן, יש לקבוע תחומי אחריות ותקנות ברורים יותר לפרסומים באינטרנט, להעלות את המודעות הציבורית לתופעה זו ולסכנותיה, ולחנך את הדור הצעיר להתנהלות שקולה ומתונה יותר ברשת.

מתי שיימינג ברשת מהווה לשון הרע?

חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 מגדיר את לשון הרע כפרסום דברים הנוגעים במעשים או בתכונות של אדם או חברה, העלולים לגרום להשפלתם בעיני הציבור, ולהפכם ליעד לבוז, לעג או שנאה. לשון הרע בגין תכונותיו של אדם עשויה להיות גם השמצה בגין מוצאו, מקום מגוריו, דתו, אמונתו, מינו או נטייתו המינית. פגיעות אלו עלולות לפגוע בתדמיתו של אדם ובשמו הטוב, ואף לפגוע במשלח ידו. חשוב להבין כי איסור לשון הרע חל על כל תחומי החיים, כולל רשת האינטרנט. לכן, אדם או חברה שפורסמו עליהם דברים שיש בהם משום פגיעה או ניסיון לפגיעה וללעג, יכולים לפנות לתביעה אזרחית או פלילית. התביעה האזרחית מאפשרת קבלת פיצויי נזיקין, ואילו תביעה פלילית כרוכה בהגשת תלונה במשטרה.

זכויות ואינטרסים בדיני לשון הרע

ההתנגשות בין הזכות לשם טוב לבין חופש הביטוי משתקפת בכל נושא בתחום דיני לשון הרע ובכל פיתרון אנו נותנים הגנה חזקה יותר לאחד ואילו לשני הגנה חזקה פחות. בהקשרים רבים אין אפשרות לומר מהו הכלל הרצוי ללא הכרעה ערכית אידיאולוגית באשר לערך אשר זכאי להגנה חזקה יותר. שיקולי המדיניות התומכים בחיזוק ההגנה על כל אחד מהערכים הללו:

הזכות לשם טוב

הזכות לשם טוב נמצאת בעיקר בדיני לשון הרע. מדוע חשובה הזכות לשם טוב ומדוע חשוב להגן עליה? לאנשים חשוב מה אנשים אחרים חושבים עליהם, האדם הוא יצור חברתי. כל אדם אינו רוצה שאחר יחשוב עליו דברים רעים ויחס לו תכונות שליליות וכד'.

השלכות לשון הרע

1. נזק תדמיתי - נזק לא מוחשי מכיוון שהוא נמצא בתודעתו של האדם. נזק כזה גורר אחריו גם נזקים אחרים שהם יותר מוחשיים. האופן בו אנשים חושבים משהו על אדם מסוים משפיע בהכרח על התנהגותם כלפיו.

2. נזק כלכלי - השלכות כלכליות לפגיעה בשם הטוב; אובדן לקוחות, קשרים עסקיים, הזדמנויות עסקיות, הכנסה כשכיר וכד'. הסיבה: פחות אנשים יטו לקיים עימו קשרים כלכליים. בשלב הפיצויים יהיה מאוד להוכיח את הקש"ס בין הנזק לבין לשון הרע. אולם אם התובע מוכיח את הקש"ס הוא יקבל פיצוי בגין כך.

3. עוגמת נפש - אדם שנכח לגלות כי אנשים אחרים חושבים עליו דברים רעים נגרם לו נזק תודעתי שעלול להתבטא אף בנזק פיזי (שברון לב המוביל למחלות וכד').

האינטרס החברתי במניעת לשון הרע באינטרנט

ישנם מקרים בהם לשון הרע המתפרסמת באינטרנט נגד אדם מוכשר מסוים מובילה לאי מינוי, קידומו ופיטוריו ובכך החברה כולה מפסידה את שירותי (האינטרסים החברתיים נפגעים) בשל ידיעה לא נכונה. דבר נוסף הוא כי המצב האמור פוגע בחברה בכללותה וזאת מכיוון שאנשי ציבור רבים מהווים תמונת ראי של החברה הישראלית בכללותה (מדד השחיתות העולמי לדוגמא). בנוסף אנו לא רוצים למנוע מראש את כניסתם של אנשי ציבור מוכשרים לפוליטיקה רק בשל הסבירות הגבוהה כי שמם יהפוך להפקר.

אינטרס חברתי נוסף במניעת לשון הרע באינטרנט הוא קידום ושמירה על מערכת הערכים החברתית. לחברה יש מערכת של ערכים והשקפות אשר קובעת מה טוב ומה רע. החברה מעניקה יתרונות לאנשים עליהם ידוע כי הם פועלים בהתאם לערכים המקובלים, ושוללת את העקרונות הללו מאנשים אשר ידוע כי הם שוללים את אותם ערכים. דוגמא: אדם שידוע עליו כי הוא גנב, יקבל פחות עזרה ושיתוף פעולה מאחרים מאשר אדם שידוע כי הוא אדם שומר חוק וחרוץ. הקורלציה הזו מספקת תמריץ לקיום אותם ערכים (להיות ישרים, לעבוד כמו שצריך וכד') והמצב הזה מקדם את האינטרס החברתי הכולל (מרבית האנשים פועלים על דרך הישר).

בחברה דמונית בה ניתן לפרסם לשון הרע שקרית באינטרנט בחופשיות, מבלי שיהיה ניתן לתקן את המעוות, כל אדם יודע כי גם ציות שלו לערכים החברתיים לא מקנה לו חסינות מכך שתיווצר לו תדמית של אדם שלא מצייט להם. אנשים בעקבות התנהגות זו לא ירצו לקיים עם אותו אדם יחסים חברתיים וכתוצאה מכך הוא יאלץ לכבד את הערכים והנורמות המקובלים. דיני לשון הרע נותנים תוקף מוסרי למקובל בחברה נתונה.

פרסום של לשון הרע באינטרנט והאחריות על אדם המבצע שיימינג

פרסום של לשון הרע הינו כל סוג של פעולה המביא את דברי לשון הרע לידיעת האחר. כלומר, התנאי הבסיסי לקיומה של עוולת לשון הרע הוא שנעשה פרסום כלפי אדם שאינו הנפגע. אם רק הנפגע עצמו שמע את לשון הרע הדבר לא ייחשב כלשון הרע. הערך המוגן על ידי החוק הוא הזכות לשם טוב והשם הטוב מתקיים בהגדרה בתודעה של הצד השלישי שאינו הנפגע. רק אם הפרסום מגיע לאדם אחר אזי תינתן הגנה מתוקף חוק לשון הרע.

ברשת האינטרנט הפרסום עשוי להתבצע בין היתר בתכני אתר, מיילים, תגובות גולשים, בלוגים, פורומים, ברשתות החברתיות וכן במנועי החיפוש כגון: גוגל. האחריות על פרסום לשון הרע מוטלת על מי שפרסם בעצמו את הדברים. יחד עם זאת, החוק קובע כי אחריות לפרסום לשון הרע מוטלת גם על אמצעי התקשורת בו פורסם דבר לשון הרע. מאידך, קיימת אי בהירות לגבי הנסיבות שבהן האינטרנט נחשב כאמצעי תקשורת, וזאת עקב מידת הפיקוח השונה על התכנים המפורסמים ברשת. יש לציין כי קיימים מצבים בהם בית המשפט רואה את בעלי האתר כאחראיים וכנושאים בנטל אשמת לשון הרע, וזאת בהסתמך על העדות וראיות של כל מקרה.

איך בית המשפט קובע האם פרסום מסוים אכן מהווה לשון הרע?

הגדרת לשון הרע נבחנת על-פי בדיקה אובייקטיבית. כלומר, ביהמ"ש מסתכל על הפרסום וקובע ע"פ השכל הישר כיצד האדם הסביר היה מבין אותו. מושג האדם הסביר הוא אדם המייחסים לו אינטליגנציה וידע ממוצעים ולעיתים מעבר לכך. מדובר באדם אשר מייצג את החברה. הבעיה היא לעיתים מבחן האדם הסביר לא מתאים לחלק מהאוכלוסיות אשר מבינות את הפרסום הרע אחרת מרוב האוכלוסיות. האוכלוסייה מורכבת מקבוצות שונות בעלות מאפיינים שונים ולאור כך כל קבוצה מבינה את הפרסום אחרת מכלל החברה.

חשיפת פרטי גולש ובעיית האנונימיות ברשת האינטרנט

מעצם אופייה ומהותה, פרסומים רבים ברשת האינטרנט הינם אנונימיים ומופיעים תחת זהות בדויה. במקרים של לשון הרע ניתן לקבל את פרטיו של הגולש המפרסם במספר דרכים:

א. כאשר זהות המפרסם לשון הרע ידועה:

- בקשת פרטי הגולש באתר החברה.
- קבלת כתובת IP של הגולש מהאתר בו פורסמו דבריו, וקבלת פרטיו דרך ספקית האינטרנט הרלוונטית.

ב. כאשר זהות המפרסם אנונימית:

הלכת רמי מור

ברע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, בית המשפט העליון נדרש לשאלה האם בהיעדר הסדר חקיקתי המסדיר סוגיית חשיפת זהותם של משתמשים אנונימיים יש ליצור הסדר זה על דרך של חקיקה שיפוטית ומתן היתר בכך לחשוף את פרטיו של הגולש האנונימי. נקבע, כי סוגיית חשיפתם של משתמשים אנונימיים במרחב האינטרנטי מערבת זכויות ואינטרסים כבדי משקל, ובהיעדר הסדר חקיקתי לקבלת צו אשר יחשוף את המפרסם האנונימי, על-ידי מסירת כתובת האינטרנט שלו (IP), אין בסמכותו של בית המשפט ליצור הסדר שכזה בעצמו באמצעות חקיקה שיפוטית. לאור כך, המצב המשפטי כיום שלא ניתן לחשוף את זהותו של מפרסם לשון הרע אנונימי כל זמן שאין חקיקה בנושא.

יש לציין כי לעיתים קרובות גם חשיפת פרטי הגולש או כתובתו אינם מסייעים באיתור המפרסם, מכיוון שיתכן כי מסר פרטים לא נכונים, או שכתובתו הינה מוסד ציבורי כמו מוסד אקדמי. כמו כן, חשיפת פרטי וכתובת IP מותרת רק במקרים של תביעה פלילית, ולא במקרים של תביעת עוולה אזרחית.

הגנות מפרסם בגין לשון הרע:

קיימות בחוק מספר הגנות מפני פרסום לשון הרע, בין היתר במקרים של פרסום דברים שאמרו אישי ציבור כמו שופטים או חברי כנסת, אשר דבריהם הינם אמת ויש בהם עניין לציבור. כמו כן מוגנים מקרים בהם למפרסם הייתה חובה מוסרית, חוקית או חברתית לפרסום, או במקרים בהם לא היה ידוע כי הפרסום יגרום לפגיעה באחר והדבר נעשה בתום לב. מלבד זאת, בית משפט יכול להשתכנע כי המפרסם האמין באמיתות הדברים, ובכך שלא הייתה לו כוונה לפגוע, וכמו כן בית המשפט מתחשב בתיקון של הפרסום ובהתנצלות המפרסם.

ההגנה המרכזית בגין לשון הרע הינה:

הגנת אמת בפרסום - הגנת "אמת דיברתי"

זו ההגנה החזקה ביותר. יוער, כי גם פרסום אמיתי יכול להוות לשון הרע. באם מייחסים לאדם התנהגות שלילית, הדבר פוגע בו גם כאשר הוא נכון. בשל כך, בשלב הראשון בלבד - המחוקק קבע כי מספיק להוכיח את עצם ההשמצה. מהנקודה הזו מגיע סעיף 14 ואומר כי במשפט לשון הרע תהא זו הגנה טובה שהדבר שפורסם היה דבר אמת. קרי, קיימת הגנה באם הנתבע מוכיח כי הפרסום הוא באמת.

מה עומד מאחורי הגנה זאת? מספר הצדקות:

1. צדק משפטי כלפי התובע: כאשר התובע בעצמו התנהג בצורה פסולה ניתן לומר כי הוא בעצמו אחראי לשמו הרע. לנתבע יש לגיטימציה פחותה לבקש סעד בגין הפגיעה בו.
2. לא ראוי להעניש את הנתבע בשל אמירת אמת: מדובר בפגיעה קשה במיוחד בחופש הביטוי באם נטיל על אדם סנקציה בגין אמירת אמת.
3. לחברה בכללותה יש אינטרס כפול וחזק להכיל את ההגנה הזו: יש לחברה אינטרס שדברי אמת יצאו לאור וזאת בכדי שאותם דברי אמת יסייעו לחברה לקבל החלטות מושכלות ונבונות יותר.
4. מסר הרתעתי לתובעים הפוטנציאליים: האינטרס שכל אדם ידע כי באם הוא פועל בניגוד לערכי החברה יהיה ניתן באופן חוקי לפרסם את הדבר הזה ברבים. מדובר למעשה במסר כלפי תובעים פוטנציאליים.

נושא אמיתות הפרסום הוא קריטי לא רק כלפי הנתבע אלא גם לתובע. זהו דבר שקשה להגיד כלפי הגנות אחרות. לתובע יש עניין אישי ורגשי הרבה יותר חזק בנושא אמיתות הפרסום גם מבלי קשר לפרסום שיקבל בסופו של ההליך. **אם בשביל הנתבע הוכחת אמיתות הפרסום מהווה אמצעי לחמוק מאחריות נזיקית, הרי שבשביל התובע הוכחת השקריות מהווה אמצעי לטיהור שמו הטוב.** מבחינת הדין הפוזיטיבי הגנת אמת הפרסום היא הגנה שהתובע צריך לעלות ולהוכיח אותה. אולם, מבחינה מהותית הנושא של אמיתות הפרסום הוא מעין נשק המונח באמצע שדה הקרב בין התובע לנתבע ובאמצעותו לנצח את הקרב המשפטי.

כאשר אומרים על טענה שהיא אמת או לא אמת משתמע מכך כי הטענה מתייחסת לעובדות. טענה יכולה להתקיים או לא להתקיים

ולכן טענה עובדתית יכולה להיות אמיתית או שקרית. אלו סוגי המקרים בהם ההגנה הזו רלוונטית. **כאשר מדובר בפרסום טענות סובייקטיביות או דעות - הגנה זו לא תחול** (לדוגמא: מתפרסם על רוח"מ כי הוא מנהל מדיניות גרועה, אז ההגנה הזו לא תתפוס כי מדובר באמת סובייקטיבית). ככלל, העמדה לפיה אין עבודות אובייקטיביות נדחית על ידי המשפט. אם נקבל את הטענה שאין אמת ביהמ"ש לא יוכל לקבוע ממצא עובדתי בשום מקרה (דוגמא: כיצד נגרמה תאונה, כיצד הופר חוזה וכד'). ככל שטענת פרסום לשון הרע שבגינו מוגשת התביעה יותר נקודתית ומתייחסת לאירוע, מקום וזמן ספציפי יותר כך קטן הסיכוי שיהיה לגביה השקפות ערכיות שונות. ככל שהפרסום הוא יותר מורכב ומערב סיטואציות מתמשכות או יחסים בין אנשים או ככל שהטענה מתייחסת לנושאים אידיאולוגיים וערכיים כך יהיה לנו קשה יותר להסתכל עליה במשקפי אמת ושקר. יחד עם זאת ההנחה הרווחת היא כי יש טענות שניתן להוכיח את אמיתותן או לקבוע כי הן שקריות.

ההיבט הפלילי של דיני לשון הרע בישראל

דיני לשון הרע הם בראש ובראשונה ענף של דיני הנזיקין, שכן עניינם הוא הסדרת סכסוכים בין המזיק לניזוק המזכים בסעד אזרחי. אולם דיני לשון הרע הם גם עבירה פלילית. כלומר דיני לשון הרע הם גם עוולה אזרחית וגם עבירה פלילית שדינה הוא עד **שנת מאסר**.

כדי שתקום אחריות פלילית בלשון הרע צריך להוכיח **כוונה לפגוע** מצידו של הנתבע, בשונה מן המישור האזרחי שם עוולת לשון הרע לא כוללת יסוד נפשי אלא רק יסוד עובדתי - קרי רק פרסום של לשון הרע. התעוררה השאלה האם כוונה לפגוע כוללת את הלכת הצפיות. הפסיקה קבעה כי הלכת הצפיות לא חלה בדיני לשון הרע. כלומר כדי להוכיח במשפט הפלילי כי הנתבע התכוון לפגוע צריך להוכיח כוונה של ממש.

יחד עם זאת, בישראל ההיבט הפלילי של דיני לשון הרע הוא לא מפותח דיו. הפרקליטות לא מגישה כתבי אישום בגין לשון הרע. לכן, הייחוס המתאים יותר בישראל לדיני לשון הרע הוא בראש ובראשונה כעוולה אזרחית.

פיצויים בגין לשון הרע - כמה כסף ניתן לקבל על הוצאת דיבה?

על פי חוק נזיקין, על מנת לקבל פיצויים בגין עוולה יש צורך להוכיח את מידת הנזק שנגרם בעטייה. יחד עם זאת, נזקי לשון הרע לעיתים קרובות אינם מדידים, כמו ניסיון לאמוד את מידת ההשפלה בציבור. כפועל יוצא מכך, נקבע בחוק פיצויי נזיקין רף של 50 אלף ₪ ללא הוכחת הנזק הנגרם, ורף של 100 אלף ₪ אם הוכח שלשון הרע פורסמה בכוונה תחילה לפגוע. בית המשפט בוחן כל מקרה לגופו על מאפייניו וחומרתו, כגון: התנהגות מפרסם לשון הרע לפני ואחרי הפרסום, כוונתו של המפרסם לשון הרע וכדומה, ומתוך כך פוסק את גובה הפיצויים שינתנו.

מישהו מבצע לך שיימינג באינטרנט?

אתה זקוק לעורך דין המתמחה בדיני לשון הרע שישע לך להסיר את הפרסומים המשמיצים והפוגעניים אודותייך באינטרנט בטווח הזמן הקצר ביותר תוך קבלת פיצוי הולם בגין הנזק שנגרם לך. משרדנו מספק ייעוץ וייצוג משפטי לתובעים ונתבעים בדיני לשון הרע מזה תקופה ארוכה ובכך שומרים נאמנה על הזכויות והאינטרסים שלהם תוך לחימה עיקשת, רציפה ובלתי מתפשרת בגורמים השונים עד לכיבוש היעד לשביעות רצונם. במידה והוציאו דיבתך רעה ופרסמו עליך לשון הרע ברשת האינטרנט פנה ללא דיחוי להתייעצות עימנו בטלפון **052-6885006** או השאר פרטים ונשמח לסייע ולהציע לך מענה ופתרונות מקצועיים בהתאמה אישית. הפניה אינה כרוכה בהתחייבות כל שהיא מצדך. סודיות מלאה מובטחת.